

MUTLULUĞUN RENGİ

-Ercan! Neredeyse hiç dışarı çıkmıyorsun. Nasıl oluyor da şu tekerli sandalyeyi bu kadar çok bozabiliyorsun, diye

hiddetle sorar Fikret.

Anneleri Fikriye Hanım konuyu değiştirmek ister.

-Fikret, oğlum bayram yaklaştı. Bayram için şeker, kolonya ve kardeşlerin için bayramlık giysi ve ayakkabı almak

gerek. Sen maaşını alabildin mi oğlum? diye sorar. Fikret te:

-Yok, patron bayram arifesine kadar ödemez maaşlarımızı. Zaten aldığımız asgari ücret. Nasıl yetiyeceğim hepsine

Bilemiyorum, der. Bunun üzerine annesi:

-Fazla pahalı şeyler alma oğlum. İkişer tişört, pantolon, ikişer de ayakkabı alırsın kardeşlerine. Ben bir şey istemem.

Geçen bayram aldıklarımız duruyor. Temizler, ütüler giyerim.

-Tamam tamam. İkişer tişört, pantolon alırsın. Erhan'a ayakkabı da alırsın. Kendime de birkaç parça bir şeyler alırım

artık. Fikret'in konuşmasına şaşırır Fikriye Hanım:

-Oğlum, Ercan'a ayakkabı almayacak mısın? diye sorar. Fikret işte o an, kardeşi Ercan'ın ömür boyu unutamayacağı

o sözleri sarf eder:

-Ercan'ın ayakları mı var? Hem ayakkabıları giyip ne yapacak? Yürüyüp gezecek mi? Çıkıp top mu oynayacak?

Pencerenin önünde dışarıyı izleyen fakat pür dikkat konuşmaları dinleyen, on bir yaşında ki yürüme engelli Ercan,

pek de kibar olmayan abisinden daha evvel de kırıcı sözler işitmiştir. Lakin hiçbirisi şu son sözleri kadar canını

yakmamıştır. Fikret'i duymamazlıktan gelir. Dışarıyı izlemeye devam eder. Gözlerinden kendiliğinden akan yaşları

gizlemeye çalışır.

-Öyle deme oğlum! Baban hayatta olsaydı, herkesten önce Ercan'ın eksiklerini giderirdi, der Fikriye Hanım.

-Hayır anne, kusura bakma. Onun ayakkabı parasını, tekerli sandalyesini onarmak için harcayacağım. Bundan sonra

belki daha dikkatli kullanır, der. Tekerlekli sandalyeyi katlar, yanına alır ve dışarı çıkar. Fikriye Hanım, oturduğu

kanepeden kalkar ve pencerenin önünde, mahalleyi izleyen Ercan'ın yanına gider. Ercan'ın başını tutup öper.

Yüzüne bakınca gözlerinin kızardığını, yanaklarının ıslandığını fakat buna rağmen hiçbir şey olmamış gibi

gülümsediğini görünce, oğlunun konuşmalara çok üzülüğünü anlar.

-Sen abinin söylediklerine kulak asma. Aslında seni çok sever... Ercan hiçbir şey demez. Başını annesinin

omuzlarına dayar...Fikret, tekerlekli sandalyeyi tamirciye bırakmış oradan işe gitmiştir. Akşam mesaisi bitince

tekerlekli sandalyeyi tamirciden alır ve eve gitmek için otobüs durağına gider. Durakta kendisinden başka kimse

yoktur. Kaldırımın yanında Ercan'ın tekerlekli sandalyesini açıp oturur. Duraktan geçen otobüsler, kendisini

görmelerine rağmen hiçbiri durmaz. Fikret bu duruma bir anlam veremez. Beş dakika kadar sonra genç bir kız Fikret

'in yanına gelir ve:

-Kaldırıma mı çıkmaya çalışıyorsun? Öyle ise dur sana yardım edeyim, der. Fikret, akranı olan bu iyi kalpli, güzel

kızı çok beğenir. Onunla biraz zaman geçirme maksadıyla, engelli olmadığını söylemez. Kız tekerlekli sandalyeyi

zar zor kaldırıma çıkarmayı başarır. Sonra Fikret'e:

-Nereye gidiyorsun? diye sorar. Fikret te:

-Eve gidiyorum, der. Kız bunun üzerine:

-Ben de eve gidiyorum. Evim bu yolun sonunda karşıda. Senin evin de aynı yöndeysen, sana yardımcı olmak isterim,

der. Fikret te:

-Şey, zahmet olmasın, der. Bunun üzerine kız:

-Size yardımcı olmak bizim vazifemiz, der ve sandalyenin arkasına geçer, iterek ilerler.

Fikret, kızın kaldırımlardan, birkaç basamaklı yerlerden kendisini zar zor indirip çıkartarak götürmesine şaşırmıştır.

Bu kız onu hiç tanıımıyordur bile ama onun için bu zahmetlere katlanıyordur. O, kendi kardeşini bile uzun zamandır

dışarı çıkarıp gezdirmemiş, okula bile bırakmamıştır. Kıza karşı da çok mahcup olmuştur. Engelli olmadığı halde

kendisini engelli gibi gösterdiği için kendini yalancı, sahtekâr hissetmeye başlamıştır.

-Adın ne senin? diye sorar kız.

-Adım mı? Adım Fikret.

-Memnun oldum Fikret. Benim adım Yasemin. Okula gidiyor musun? diye sorar. Fikret, bu soru karşısında bocalar:

-Şey, lise terkim der. Yasemin yüzünü buruşturur.

-Yazık etmişsin. Keşke devam etseydin, der Yasemin. Benim amcam da bedensel engelli. Azmetti, şu an bir mimar

-Ya! Öylemi? İyiymiş, der Fikret. Yasemin ile Fikret konuşarak ilerlerken, yolları sekiz, iri basamakla kesilir.

Yasemin Fikret'e:

-Sorun değil. Şimdi birileri gelir ve bize yardımcı olmalarını rica ederiz, der. Biraz sonra sarı gür saçlı, biraz topluca

bir genç onlara yaklaşır. Yasemin, kendilerine yardımcı olmasını rica eder. Genç:

-Çok acelem var ve buna hiç vaktim yok, der ve gider. Beş dakika sonra başka bir genç yanlarından geçer. O da,

belinden rahatsız olduğunu söyler ve gider. Sonra biri yaşını, biri sırtında ki fitiği ve başka biri de hiç bir mazeret

dile getirmeden:

-Hiç uğraşamam" der ve geçer gider. Fikret hayatında hiç o kadar mahcup ve hiç o kadar çaresiz bir duruma

düşmemiştir. İçinden "Yeter artık, ben yürüyebiliyorum! Kendi başımın çaresine bakabilirim...!" demek geçer.

Ama eğer bunları söylerse, yanında ki pamuk kalpli kızı çok üzeceğinden ve içinde ki insanları sevme, onlara yardımcı olma hevesini körelteceğinden korkar. Bunlardan çok daha önemlisi, Ercan! O ve onun durumunda olan

iyi insanlar bu olaylarla sık sık karşılaşılıyorlar ve her gün Fikret'in o an hissettiği mahcupluğu, acizliği sürekli

hissediyorlardır. Yasemin, kardeşi Hakan ve onun okuldan arkadaşı Onur'u görür ve onlara seslenip gelmelerini

ister. Koşarak Yasemin'in yanına gelirler. Onlar daha ağızlarını açmadan, Yasemin onlara:

-Siz gördüğüme çok sevindim. Hadi bakalım yardım edin de Fikret Ağabeyinizi yukarı taşıyalım, der. Onlar da hiç

itiraz etmezler. Üçü, sandalyenin birer tarafından tutarlar ve zar zor Fikret'i yukarı taşırlar. Fikret çok utanmıştır.

Daha fazla bu durumu sürdüremez. Üçüne de teşekkür eder ve:

-Artık buradan sonra kendim tekte gidebilirim. Siz çok iyi insanlarsınız. Her şey için sağ olun ve özür dilerim! der.

Yasemin, Fikretin gerçekten niçin özür dilediğini bilmiyordur. Bilirse, gerçekten çok üzülecek ve aldatıldığı için

belki, engellilere hatta diğer tüm insanlara karşı hep ön yargılı olacaktır. Ayrılırlar. Fikret, bir daha bu iyi kalpli

kızın karşısına çıkamayacağını hatta onunla karşılaşması halinde utancından belkide gizleneceğini biliyordur.

Karmaşık duygular içindedir. Yaseminlerin uzaklaştıklarından ve etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan

sonra sandalyeden kalkar ve oradan uzaklaşır...

Akşam olmuştur. Fikret evinin kapısını çalar. Kapıyı Erhan açar. Erhan'ın başını okşadıktan sonra içeri girer.

Fikriye Hanım mutfaktadır. Erhan'a Ercan'ın nerede olduğunu sorar. Ercan'ın balkonda olduğunu öğrenince

tekerlekli sandalyeyle balkona gider. Ercan balkon parmaklıkları arasından mahallede top oynayan çocukları

izliyordur. Fikret, tebessümle:

-Kardeşim ne haber? diye sorar. Ercan yüzünü Fikret'e döner ve:

-Hiç, der. Fikret'in önünde ki tekerlekli sandalyeye bakar.

-Bu benim sandalyem mi? diye sorar. Bunun üzerine Fikret te:

-Evet, senin tabi. Ercan sevinmiştir ama abisine hâlâ kırgındır. Üzüntüsü sevincini bastırmaktadır.

-Hım, mavi olmuş!

-Sen hep öyle olmasını isterdin. Bende maviye boyattım, der Fikret. Ercan da:

-Evet, güzel olmuş, der. Fikret te:

-Beğendiğine sevindim, der.

-Beğendim teşekkürler. Peki, sandalyenin üzerinde ki o paket ne? diye sorar Ercan.

-O da senin. Açıp bakmak ister misin? diye sorar Fikret.

-Sen bilirsin abi, der Ercan. Bunun üzerine Fikret te:

-Bence bakmalısın, der ve paketi Ercan'a uzatır. Ercan paketi açar ve içinde gördüğü şeye şaşırır.

-Abi, bu benim mi? diye sorar heyecanla. Fikret:

-Evet, canım kardeşim, senin. Beğendin mi peki? Ercan:

-Bana bu bayram ayakkabı almayacağını sanıyordum! der. Ercan'ın bu içten sitemi Fikret'i üzer.

-Sabah seni kırdım, farkındayım ama hata mı anladım. Beni bağışla! der. Ercan pakette ki spor ayakkabıya bakar ve

gülümseyerek:

-Bu da maviymiş. Güzel, beğendim! der. Balkonda bu diyalogları izleyen iki kişinin gözleri dolmuştur. Fikriye

Hanım, bu duygusal manzara karşısında duygulanmıştır. Ercan'dan iki yaş küçük olan Erhan'ın derdi ise başkadır.

Ağlamaklı ve kısık bir sesle:

-Anne, Fikret Abi neden bana ayakkabı almadı ki? diye sorar. Bu söz, Erhan dışında herkesi güldürür. Fikret ona

gidip yatağının üzerine bakmasını söyler. Erhan sevinçle koşarak odasına gider. Fikret'in o gün engellilere karşı

olan bakışı ve düşünceleri kökten değişmiştir. Bu değişimi ise hiç tanımadığı bir genç kıza, yani Yasemin'e borçludur...